

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Skutková podstata trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku

Tématem příspěvku je skutková podstata trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku, který je upraven v ustanovení § 220 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku. Se správou cizího majetku se v určité podobě lze setkat relativně často jak v běžném, tak i v profesním životě.

Příkladem správy cizího majetku je třeba správa nemovitostí a bytových domů, které se věnují mnohé specializované podnikatelské subjekty stejně jako nelze opomenout například případy členů statutárních orgánů obchodních korporací (jednatelů, členů představenstva apod.), které spravují majetek této obchodní korporace. Jedná se také o případy členů zastupitelstva obce anebo kraje, kteří rovněž vykonávají správu cizího majetku, jímž je majetek dané obce, popř. kraje. Za zmínku pak zcela jistě stojí i doposud méně často využívaný institut správců svěřenských fondů, kteří rovněž z titulu své funkce spravují cizí majetek, který byl původním vlastníkem vyčleněn do svěřenského fondu. Příkladů správy cizího majetku, se kterými se v českém prostředí lze setkat, je nespočet. Cílem příspěvku je představit právní úpravu skutkové podstaty trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku v trestním zákoníku v kontextu dostupné judikatury českých soudů, identifikovat praktické problémy a případné nedostatky právní úpravy a dle potřeby formulovat případná doporučení de lege ferenda.

Trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku je upraven v ustanovení § 220 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku. Z hlediska systematiky trestního zákoníku je tak tento trestný čin zařazen mezi majetkové trestné činy, což znamená, že je tento trestný čin upraven v páté hlavě zvláštní části trestního zákoníku.[\[1\]](#) Jedná se o trestný čin proti majetku, který je možné charakterizovat jako trestný čin poškozovací, neboť v jeho důsledku dochází ke vzniku škody na cizím majetku. Pro určení stupně závažnosti má u tohoto typu trestných činů zásadní význam výše škody, která je upravena v ustanovení § 138 odst. 1 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku.[\[2\]](#)

Vzhledem k tomu, že ustanovení § 220 upravuje jednu základní skutkovou podstatu a dvě kvalifikované skutkové podstaty trestného činu, které se liší právě v návaznosti na výši škody, která byla trestným činem způsobena, je v tomto příspěvku nejprve detailně představena základní skutková podstata v návaznosti na svoji objektivní stránku, objekt, subjektivní stránku a subjekt, následně je pak stručně pojednáno i o kvalifikovaných skutkových podstatách a zejména o tom, jakým způsobem se liší od základní skutkové podstaty.

Základní skutková podstata trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku je v zákoně formulována následujícím způsobem: „Kdo poruší podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, a tím jinému způsobí škodu nikoli malou, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti.“[\[3\]](#) Jak je ze znění zákona patrné, skutková podstata je formulována velmi široce.[\[4\]](#) Níže je proto proveden detailnější rozbor skutkové podstaty tohoto trestného činu.

Objekt a předmět útoku

Porušení povinnosti při správě cizího majetku je majetkovým trestným činem. Z toho vyplývá, že

objektem tohoto trestného činu jsou „majetková práva v nejširším smyslu.“^[5] Vedle toho je však sekundárně a nepřímou chráněn rovněž vztah důvěry mezi vlastníkem majetku a osobou, která je nadána povinností tento majetek spravovat. Vlastník majetku si totiž obvykle jako správce vybírá toho, komu důvěřuje, tudíž situace, kdy dojde k porušení povinností při správě cizího majetku, má zásadní dopad i na důvěru vlastníka ve správce, což trestněprávní úprava pochopitelně do určité míry zohledňuje.^[6]

Předmětem útoku je tak cizí majetek. Pod tím se rozumí jak věci, tak i jiné majetkové hodnoty. To znamená, že se jedná jednak o věci movité, ale i věci nemovité stejně jako jejich součásti a příslušenství. Majetkem se rozumí rovněž další majetková práva, pohledávky a jiné hodnoty, které jsou ocenitelné v penězích, opomenout nelze dále například ani cenné papíry apod. Majetek lze přitom obecně chápat jako souhrn aktiv, která náleží jednomu konkrétnímu právnímu subjektu.^[7] Za cizí majetek se považuje takový majetek, který buď zčásti anebo zcela nepatří pachateli trestného činu.^[8] Majetek jako předmět trestného činu je prostřednictvím tohoto trestného činu chráněn především před nepoctivou správou ze strany správce,^[9] což je aspekt, který je žádoucí zohlednit i v objektu trestného činu.

Objektivní stránka

Objektivní stránka trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku spočívá ve dvou základních skutečnostech. Předně je nutné, aby pachatel porušil povinnost opatrovat anebo spravovat cizí majetek, která mu buď byla uložena zákonem anebo ji převzal smluvně. V rámci povinnosti opatrovat a spravovat majetek je vždy zahrnuta i povinnost pečovat o tento majetek. Není přitom rozhodné, jak je v konkrétním případě povinnost nazvána, tj. zda se skutečně mluví o povinnosti opatrovat a spravovat cizí majetek anebo zda je povinnost nazvána jinými slovy, nicméně z podstaty věci plyne, že se jedná o povinnost spravovat a opatrovat majetek jiné osoby, který byl správci svěřen za tímto účelem. Tato povinnost může být tudíž v různých situacích a případech nazvána různými slovy. Může se jednat například o povinnost péče řádného hospodáře, povinnost péče o majetek, právo činit nejrůznější kroky s majetkem, obchodovat s ním, investovat ho apod. Zejména v případech, kdy povinnost nastává přímo ze zákona, není přitom vznik této povinnosti podmíněn skutečností, že je majetek skutečně fyzicky svěřen do péče správci prostřednictvím zvláštního právního aktu. V případě, že je majetek do péče správci svěřován smluvně, mohou být ve smlouvě obsažena zvláštní ustanovení, jimiž může být tato skutečnost řešena odlišným způsobem stejně jako je možné ve smlouvě i ujednat konkrétnější pravidla, kterých se má správce při správě cizího majetku držet. „Porušení povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek spočívá v tom, že pachatel jedná v rozporu s obecným nebo konkrétním vymezením obsahu takové povinnosti. K porušení povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek může dojít především konáním pachatele (aktivní činností),“^[10] nicméně v některých případech je možné, aby k němu došlo i opomenutím pachatele, který ačkoliv věděl, že je potřeba něco učinit, tak neučinil. V každém případě je nutné vždy velmi pečlivě zkoumat rozsah práv a povinností, jimiž správce při správě cizího majetku disponoval, což je jedním z nejproblematictějších aspektů, při zjišťování, zda se správce skutečně dopustil trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku.^[11]

Druhým znakem objektivní skutkové podstaty, který musí být vždy naplněn, je skutečnost, že pachatel jako správce cizího majetku způsobí porušením povinnosti při této správě škodu. Je přitom nutné, aby zde existoval příčinný vztah mezi porušením povinnosti správce a následkem, jímž je škoda, která v důsledku tohoto porušení vznikla.^[12] Škoda, která přitom vznikne, musí být v základní skutkové podstatě nikoliv malá, musí tedy činit nejméně 25 000 Kč.^[13] Pod pojmem škoda se přitom „rozumí především jakékoli zmenšení hodnoty (užitné i směnné) opatrovaného nebo spravovaného majetku, k němuž by nedošlo, kdyby byl majetek spravován nebo opatrován řádně. Škodu lze mj. spatřovat i v případě, jestliže při dispozici se spravovaným nebo opatrovaným majetkem pachatel v důsledku porušení povinnosti neobdrží za jeho zcizení (nebo za zcizení jeho

části) odpovídající protihodnotu, kterou by jinak bylo možno získat.“[\[14\]](#)

Subjektivní stránka

Z hlediska subjektivní stránky je zřejmé, že trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku, který je upraven v ustanovení § 220 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku, vyžaduje úmyslné zavinění. Nicméně za zmínku stojí i skutečnost, že tento trestný čin má v ustanovení § 221 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku také svoji nedbalostní alternativu, kde postačuje nedbalostní zavinění. Pro úmysl je charakteristické, že se vždy musí vztahovat k porušení povinnosti spravovat (popř. opatrovat) cizí majetek. V případě nedbalostní alternativy je pak vyžadována hrubá nedbalost, nepostačuje tedy nedbalost jako taková.[\[15\]](#) V případě ustanovení § 220 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku se obvykle vychází z přesvědčení, „že správce věděl, že svým jednáním může způsobit škodu, a přesto rozhodl, hlasoval, podepsal smlouvu apod.“[\[16\]](#)

Subjekt

Pachatelem (subjektem) trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku může být výlučně speciální subjekt. To znamená, že jím nemůže být každý, ale jen osoba, jejíž povinností je spravovat záležitosti jiných osob, a to pouze za předpokladu, že tato osoba má povinnost pečovat o majetek jiných osob anebo s ním nakládat (popř. může mít povinnost činit obojí).[\[17\]](#) Dle aktuální právní úpravy je možné, aby byla pachatelem tohoto trestného činu jak fyzická, tak i právnická osoba, neboť z ustanovení § 7 zákona č. [418/2011](#) Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim nevyplývá, že by tento trestný čin byl z odpovědnosti právnických osob vyloučen.[\[18\]](#) Ve své podstatě je takové nastavení i praktické, neboť v řadě případů se skutečně v praxi správě cizího majetku věnuje právnická osoba, která na to má podnikatelské oprávnění, čímž možnost, že se pachatelem stane jak fyzická osoba, tak i právnická osoba je reálná.

Typickým speciálním subjektem, který má pečovat o cizí majetek může být dle situace například prokurista, notář, jemuž byl majetek či prostředky svěřeny do úschovy, podobně také advokát, insolvenční správce, svěrenský správce, ale třeba také rodič, který spravuje majetek svého nezletilého dítěte stejně jako třeba opatrovník.[\[19\]](#) Opomenout pak nelze ani zastupitelstvo obce (popř. kraje), které spravuje majetek obce či kraje.[\[20\]](#) Jak je tedy zřejmé, pachatelé mohou být velmi různorodí, budou se lišit jak v oblasti úrovně zkušeností týkajících se správy cizího majetku, tak z hlediska kvalifikace či odbornosti, ale i vztahu ke spravovanému majetku. Pokud se jedná o soby, které jsou nadány nějakou profesní kvalifikací, v jejímž rámci spravují cizí majetek (např. notář, advokát, insolvenční správce), lze předpokládat, že zde bude uplatňován profesionální přístup při správě cizího majetku, zatímco v případě rodičů či opatrovníků může být situace leckdy taková, že správa cizího majetku nebude oblastí, ve které by se příliš dobře orientovali, o to více bude nutné klást důraz na to, aby se se svými povinnostmi i limity seznámili, aby se do situace, kdy se dopustí trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku nedostali.

Poměrně specifickou skupinou pachatelů pak mohou být zastupitelé obcí či krajů, kteří se tohoto trestného činu mohou dopustit například prostřednictvím hlasování na zastupitelstvu, pokud hlasují pro návrh, v jehož důsledku dojde ke vzniku škody na majetku obce, přičemž zastupitelé měli v době hlasování k dispozici dostatečné informace, aby mohli tento důsledek předpokládat.[\[21\]](#)

Kvalifikované skutkové podstaty

Trestní zákoník vedle základní skutkové podstaty upravuje rovněž dvě kvalifikované skutkové podstaty, které se některými rysy od základní skutkové podstaty odlišují. Pokud se jedná o kvalifikovanou skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení § 220 odst. 2 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku liší se od základní skutkové podstaty jednak přísnějším postihem, který je

stanoven tak, že dolní hranice trestní sazby činí šest měsíců, horní hranice trestní sazby pak činí pět let (oproti tomu v základní skutkové podstatě je trestní sazba až dvě léta) a alternativním trestem, který je zde výslovně uveden, jímž je peněžitý trest (v základní skutkové podstatě je uveden pouze zákaz činnosti). Předpokladem pro aplikaci kvalifikované skutkové podstaty dle § 220 odst. 2 trestního zákoníku je jednak skutečnost, že se trestného činu dopustila osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného,[\[22\]](#) tedy osoba, která má k poškozenému pracovní, funkční či jiný vztah, z něhož je zřejmé, že hlavním účelem činnosti této osoby je „*péče o zabezpečování a ochranu zájmů poškozeného.*“[\[23\]](#) Druhou alternativou, prostřednictvím které je možné naplnit kvalifikovanou skutkovou podstatu dle § 220 odst. 2 trestního zákoníku je pak způsobení značné škody.[\[24\]](#) Značnou škodou se rozumí škoda, která činí nejméně 500 000 Kč.[\[25\]](#)

V případě, že se jedná o kvalifikovanou skutkovou podstatu dle § 220 odst. 3 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku, je nutné pro její naplnění způsobit škodu velkého rozsahu.[\[26\]](#) Tou se rozumí škoda nejméně ve výši 5 000 000 Kč.[\[27\]](#)

Případová studie: Porušení povinnosti při správě cizího majetku starostou obce

S ohledem na skutečnost, že skutková podstata trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle ustanovení § 220 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku je v českém právu koncipována poměrně obecně, může být občas obtížné si představit, jakým způsobem a jakým jednáním může být trestný čin spáchán. V předkládaném příspěvku byla opakovaně uvedena zmínka o porušení povinnosti při správě cizího majetku ze strany zastupitelstva obce (kraje), popř. ze strany starosty. V této oblasti je zejména v menších obcích realita často taková, že na funkci starosty kandidují lidé, kteří nemají příliš velké právní povědomí, přičemž se leckdy stává, že se až v průběhu období, kdy funkci starosty zastávají postupně seznamují s předpisy, které s touto funkcí a obecně s vedením obce souvisí. To je samozřejmě jednoznačně nežádoucí jev, neboť neznalost zákona neomlouvá nikoho, a rozhodně ne starostu obce. A právě otázkou porušení povinnosti při správě cizího majetku ze strany starosty obce se zabývá usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 11 Tdo 454/2011-32, kterému je v následujícím textu věnována pozornost.

Skutkový stav byl v tomto případě takový, že město Brno sjednalo v roce 2003 s Ministerstvem obrany ČR smlouvu o bezúplatném převodu vlastnictví bývalé a zároveň nevyužívané vojenské autoopravny. K převodu vlastnického práva v tomto případě došlo ve veřejném zájmu, čímž bylo také ve smlouvě výslovně ujednáno, že město Brno je oprávněno objekt autoopravny užívat výlučně pro potřeby veřejné vybavenosti nekomerčního rázu, tedy například „*pro stavby a zařízení v oblasti veřejné správy, kultury, sociální péče atp. a pro umístění objektů v souladu s územním plánem v oblasti obchodu a služeb. Město se také zavázalo, že dalších deset let nepřevéde vlastnické právo na třetí osobu a nepronajme prostory ke komerčním účelům.*“[\[28\]](#)

Město Brno pak svěřilo tento areál Městské části Brno-střed, které uložilo, aby areál spravovala. Starostka této městské části pak následně již v roce 2006, tedy ve lhůtě, kdy areál neměl být nikomu převeden, uzavřela na tento areál dvě smlouvy s developerskou společností. Jedna smlouva byla smlouvou o nájmu, druhou pak byla rámcová smlouva o budoucí výstavbě multifunkčního domu s celkem 87 bytovými jednotkami. Po uplynutí desetileté lhůty pak měl být pozemek převeden do vlastnictví vlastníků multifunkčního bytového domu. Veřejnost ve městě však začala proti tomuto záměru intenzivně protestovat, což vedlo k tomu, že došlo i na podání hned několika trestních oznámení. Ministerstvo obrany ČR toto jednání vyhodnotilo jako porušení smlouvy, kterou uzavřelo s městem Brnem a starostka, která smlouvy uzavřela, pak byla obviněna z trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby (tehdy se ještě jednalo o zneužívání pravomoci veřejného činitele), což bylo důvodem, proč byla trestně stíhána. Důvodem pro toto obvinění bylo jak porušení smlouvy s Ministerstvem obrany ČR, tak porušení Statutu města Brna a v neposlední řadě i porušení zákona č. [128/2000](#) Sb., o obcích, což vedlo k tomu, že uložilo městu Brnu pokutu ve výši 9 663 881 Kč.[\[29\]](#)

Vývoj před soudy byl ovšem takový, že jak Městský soud v Brně, tak Krajský soud v Brně starostku obviněný z tohoto trestného činu zprostiti. Nejvyšší státní zástupce pak podal dovolání v neprospěch obviněné. To bylo důvodem, proč se kauza dostala až k Nejvyššímu soudu ČR. Mnohé z argumentů nejvyššího státního zástupce pak převzal i Nejvyšší soud, čímž jsou uváděny pouze jednou na tomto místě. Nejvyšší státní zástupce mimo jiné tvrdil, že obviněná jako starostka (tj. statutární orgán) byla nadána určitou samostatnou odpovědností, není tedy možné tvrdit, že smlouvu podepsala na podkladě toho, že ji schválilo zastupitelstvo jako celek a zprostit se tím odpovědnosti, zejména tehdy, pokud porušila zákon i statut města Brna, což jsou předpisy, s nimiž se jako starostka měla jednoznačně seznámit. Na základě toho, že dle svého tvrzení smlouvy „jen podepsala,“ tedy rozhodně nelze její trestní odpovědnost vyloučit. Nejvyšší státní zástupce takové poukazoval na fakt, že pokud by u starosty obce taková argumentace byla připuštěna, mohly by se jí brzy domáhat i statutární orgány právnických osob, čímž by se odpovědnosti za podobné jednání bylo velmi snadné zprostit. S ohledem na fakt, že předpokladem pro výkon funkce starosty, je znalost zákona o obcích, nejvyšší státní zástupce dovozoval, že obviněná si musela být vědoma toho, že dochází k jeho porušení, neboť omezující podmínky plynoucí ze smlouvy s Ministerstvem obrany ČR jí byly známy (resp. musely jí jako starostce, již byla autoopravna svěřena do správy být známy). Nejvyšší soud zde pak dovedl, že nižší soudy v této věci nevyvodily logický závěr, že za těchto podmínek obviněná situaci i škodu, která vznikla v důsledku toho, že městu Brnu byla uložena několika milionová pokuta, svým jednáním zavinila.[\[30\]](#)

Nejvyšší soud se s názorem Nejvyššího státního zástupce ztotožnil, s tím, že uzavřel, že výše popsané jednání starostky je nutné kvalifikovat nejen jako trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby, ale právě také jako porušení povinnosti při správě cizího majetku v jednočinném souběhu (který není vyloučen), což Nejvyšší soud odůvodnil zejména tvrzením, že starostka svým jednáním jinému způsobila škodu nikoliv nepatrnou „*tím, že porušila zákonem o obcích uloženou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek a způsobila takovým činem škodu velkého rozsahu.*“ [\[31\]](#) Nejvyšší soud ČR v této souvislosti formuloval mimo jiné i názor, že „*samozřejmým a presumovaným předpokladem výkonu funkce starosty (tj. funkce, které se osoba ujímá dobrovolně a která je honorovaná) je znalost zákona o obcích a v případě starosty městské části i znalost Statutu statutárního města.*“ [\[32\]](#) Proto také Nejvyšší soud všechny předchozí rozsudky zrušil a vrátil věc k dalšímu projednání.

V tomto případě stojí jednoznačně za zmínku fakt, že vlastně v naprosté většině celého procesu, který byl proti starostce veden, nikoho nenapadlo, že by mohla být trestně stíhána i pro trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku. Přitom jí byl majetek jednoznačně do správy svěřen a porušením povinnosti vznikla škoda, která v tomto konkrétním případě byla vyčíslena na 9 663 881 Kč, což byla pokuta uložená ze strany Ministerstva obrany za porušení smlouvy. I tento fakt poukazuje na skutečnost, že skutková podstata je možná v důsledku své obecnosti často opomíjena, protože je leckdy i pro mnohé odborníky z řad právníků často obtížně srozumitelná, mají s ní málo zkušeností apod. Přesto je však nutné pracovat s faktem, že tato skutková podstata v českém trestním právu je a měla by tudíž být aplikována, neboť pokud se orgány činné v trestním řízení dozvědí o nějakém trestném činu, mají také povinnost jej stíhat, a to podle správné právní kvalifikace.

Závěr

Právní zakotvení trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku je sice v českém právním řádu formulováno poměrně obecně, nicméně tato formulace má své opodstatnění, neboť případy, kdy dojde k porušení povinnosti při správě cizího majetku mohou být skutečně rozmanité. Opomenout pak nelze ani skutečnost, že vedle osob kvalifikovaných, které by při převzetí určité funkce minimálně měly být schopné zhodnotit své znalosti a dovednosti a zda jsou skutečně schopni cizí majetek adekvátně spravovat (takovým případem jsou třeba advokáti, notáři, svěřenští správci, ale i osoby kandidující na post starosty), se do situace, kdy je nutné spravovat cizí majetek a plnit povinnosti s tím spojené může dostat například i rodič, pěstoun či opatrovník, u kterého není možné

takovou kvalifikaci předpokládat či vyžadovat.

De lege ferenda tudíž patrně není optimální skutkovou podstatu nějak konkretizovat, neboť by v tu chvíli mohlo dojít k situaci, kdy by některé případy porušení povinnosti při správě cizího majetku, nebylo možné postihnout. Za zvážení by však stála určitá míra diferenciacce, kdy pro osoby kvalifikované, popř. pro pozice, kde je určitá kvalifikace žádoucí, by byl stanoven přísnější postih než pro případy, kdy je správcem cizího majetku např. rodič či pěstoun, který takovou kvalifikací nedisponuje.

Zásadnější problém než v samotné právní úpravě se však podařilo zjistit v souvislosti s její aplikací, neboť jak se ukázalo, někdy ani soudy či orgány činné v trestním řízení nedokáží v konkrétním případě tuto skutkovou podstatu adekvátně aplikovat a kvalifikovat, což potvrzuje i představená případová studie. Tomu však spíše, než změny právní úpravy může napomoci školení pracovníků těchto orgánů zaměřené nejen na tento, ale i na další trestné činy, s nimiž je zkušenost taková, že jejich aplikace je obtížná a často nebývá realizována zcela správně.

JUDr. PhDr. Melinda Vrajíková, LL.M

---

[1] § 220 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

[2] JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017. Student (Leges). ISBN 978-80-7502-236-3, s. 646.

[3] § 220 odst. 1 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

[4] PELIKÁN, Robert. Trestní právo obchodní z pohledu komercialisty. *Sborník Karlovarské právnické dny*. 2012, (20). ISSN 978-80-87576-56-4, s. 155.

[5] ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-428-5, s. 2182.

[6] ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-428-5, s. 2182.

[7] ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-428-5, s. 2182.

- [8] JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017. Student (Leges). ISBN 978-80-7502-236-3, s. 676.
- [9] KOUDELKA, Zdeněk. Co je cizí majetek?. *Trestněprávní revue*. 2018, (11-12). ISSN 1213-5313, s. 257.
- [10] ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-428-5, s. 2186.
- [11] JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017. Student (Leges). ISBN 978-80-7502-236-3, s. 676.
- [12] SOKOL, Tomáš. Trestní odpovědnost za pochybení při správě cizího majetku v důsledku důvěry ve správnost odborné expertizy, část I. Právní prostor [online]. Copyright © 2018 [cit. 12.03.2020]. K dispozici >>> [zde](#).
- [13] JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017. Student (Leges). ISBN 978-80-7502-236-3, s. 646.
- [14] RICHTER, Jiří. Hlasování zastupitelstva obce a trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku. EPRAVO.CZ - Váš průvodce právem - Sbírka zákonů, judikatura, právo [online]. Copyright © EPRAVO.CZ, a.s. 2015 [cit. 12.03.2020]. K dispozici >>> [zde](#).
- [15] JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017. Student (Leges). ISBN 978-80-7502-236-3, s. 677.
- [16] SOKOL, Tomáš. Trestní odpovědnost za pochybení při správě cizího majetku v důsledku důvěry ve správnost odborné expertizy, část I. Právní prostor [online]. Copyright © 2018 [cit. 12.03.2020]. K dispozici >>> [zde](#).
- [17] JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017. Student (Leges). ISBN 978-80-7502-236-3, s. 677.
- [18] § 7 zákona č. [418/2011](#) Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů.
- [19] JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017. Student (Leges). ISBN 978-80-7502-236-3, s. 677.
- [20] RICHTER, Jiří. Hlasování zastupitelstva obce a trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku. EPRAVO.CZ - Váš průvodce právem - Sbírka zákonů, judikatura, právo [online]. Copyright © EPRAVO.CZ, a.s. 2015 [cit. 13.03.2020]. K dispozici >>> [zde](#).

[21] RICHTER, Jiří. Hlasování zastupitelstva obce a trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku. EPRAVO.CZ – Váš průvodce právem - Sběrka zákonů, judikatura, právo [online]. Copyright © EPRAVO.CZ, a.s. 2015 [cit. 13.03.2020]. K dispozici >>> [zde](#).

[22] § 220 odst. 2 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

[23] ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník: komentář*. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2012. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-428-5, s. 2195.

[24] § 220 odst. 2 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

[25] JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017. Student (Leges). ISBN 978-80-7502-236-3, s. 646.

[26] § 220 odst. 3 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

[27] JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017. Student (Leges). ISBN 978-80-7502-236-3, s. 646.

[28] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2012, sp. zn. 11 Tdo 454/2011. Nejvyšší soud. [online]. Copyright © 2011 [cit. 15.03.2020]. K dispozici >>> [zde](#).

[29] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2012, sp. zn. 11 Tdo 454/2011. Nejvyšší soud. [online]. Copyright © 2011 [cit. 15.03.2020]. K dispozici >>> [zde](#).

[30] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2012, sp. zn. 11 Tdo 454/2011. Nejvyšší soud. [online]. Copyright © 2011 [cit. 15.03.2020]. K dispozici >>> [zde](#).

[31] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2012, sp. zn. 11 Tdo 454/2011. Nejvyšší soud. [online]. Copyright © 2011 [cit. 15.03.2020]. K dispozici >>> [zde](#).

[32] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2012, sp. zn. 11 Tdo 454/2011. Nejvyšší soud. [online]. Copyright © 2011 [cit. 15.03.2020]. K dispozici >>> [zde](#).

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Podmínky pro uložení trestu vyhoštění cizince](#)
- [Zamyšlení nad systémem alternativních trestů: poznámky na pozadí mezinárodní vědecké](#)

[konference „Rethinking Sentencing: Are We Getting Justice Right?“](#)

- [Správné určení počátku běhu lhůty pro podání stížnosti proti usnesení soudu, kterým se nařizuje výkon trestu odnětí svobody](#)
- [Rozšiřování státní moci při implementaci acquis EU: český fenomén gold-platingu na příkladu konfiskační směrnice](#)
- [Změna způsobu určování výše peněžité pomoci obětem: Řešení všech dosavadních problémů?](#)
- [Uplatnění adhezního nároku v trestním řízení a správním řízení](#)
- [Novela § 196 trestního zákoníku: racionální korekce, nebo oslabení ochrany dítěte?](#)
- [Vybrané aspekty trestného činu podvodu podle § 209 TrZ ve světle judikatury](#)
- [Zásadní novinky v oblasti trestní odpovědnosti právnických osob v roce 2026](#)
- [Kauza Skender Bojku: Putativní nutná obrana optikou ÚS](#)
- [Novela zákona o trestní odpovědnosti právnických osob](#)